

XUÂN CẢM TÁC

Xuân đến, xuân đi, xuân lại về,
 Đời người ngắn ngủi thấy buồn ghê!
 Hồi nào trẻ mạnh nay già yếu,
 Tóc bạc da nhăn quá nỡ nề!

Trải mấy mươi năm sống ở đời,
 Tinh tiền danh lợi buộc ràng tôi,
 Xuân về chợt nghĩ mà ngao ngán,
 Cái kiếp phù du chán lắm rồi!

Cái kiếp phù du chán lắm rồi!
 Vô thường biến đổi mãi không thôi,
 Thân người giả tạm không rồi có,
 Có để cùng nhau trả nợ đời.

Giành giật đêm ngày bả lợi danh,
 Lửa sân đốt cháy hết duyên lành,
 Vào ra ba cõi đầy đau khổ,
 Lục đạo luân hồi kiếp chúng sanh.

Tôi muốn quên đi hết việc đời,
 Để lòng thanh thản tựa mây trời,
 Bay vào vũ trụ xem tinh tú,
 Đạo gót rong chơi các cõi trời.

Tôi muốn từ đây hết nẻo phiền,
 Từ đây dứt sạch nghiệp trần duyên,
 Từ đây tinh tấn trên đường đạo,
 Một tấm lòng trong nhập cảnh thiền.

Đồng Minh

